

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง การศึกษาพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การบรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ2110 4 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้ศึกษาวิจัย นายพิสิษฐ์ ศรีกุล ตำแหน่งครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการจัด กิจกรรม การเรียนการสอนใน วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ2110 4 นักเรียน จำนวน 53 คน โดยการให้นักเรียนบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ให้ฟังทีละคนจนครบทุกคน ในคาบสอนของแต่ละห้อง ปรากฏว่านักเรียนบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ได้ไม่ถูกต้องตามจังหวะและทำนอง จำนวน 53 คน

จากปัญหาดังกล่าว ผู้สอนจึงได้ศึกษาพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การบรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ21104 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนหนองพุ่มศรีสำราญวิทยา อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ ขึ้น เพื่อศึกษาพัฒนาทักษะ การบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ให้ มีความถูกต้องตามจังหวะและทำนองของเพลง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนหนองพุ่มศรีสำราญวิทยา อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองพุ่มศรีสำราญวิทยา อำเภอลำดวน จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 53 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยเชิงทดลอง ได้แก่

2.1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

การศึกษาพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การบรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ21104 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1. ความรู้ความเข้าใจการ บรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การบรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ2110 4 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.2.2. ทักษะในการ ฝึกปฏิบัติ การบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคการ ฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่องการ บรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ21104 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2.3 ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย

เริ่มตั้งแต่วันที่ 28 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2565 ถึงวันที่ 23 เดือนธันวาคม พ.ศ. 2565

ผลการวิจัย

1. สรุปผล

1.1. ค่าดัชนีประสิทธิผลการ ศึกษาพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการ ฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การบรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ2110 4 สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0. 53 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการ เรียนรู้ซึ่งมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 35.49

1.2. ผลการศึกษาพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค การฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การบรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ2110 2 คะแนน ประเมินผลการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0 โดยมีค่าเฉลี่ยหลัง เรียน ($\bar{x}$) เท่ากับ 15.23 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{x}$) เท่ากับ 5.49 นั่นคือ การพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ย รีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่องการ บรรเลง ขลุ่ยรีคอร์ดอร์ วิชาดนตรี-นาฏศิลป์1 รหัสวิชา ศ21102 สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงขึ้นกว่าก่อน เรียน

2. อภิปราย

2.1. ค่าดัชนีประสิทธิผลการ ศึกษาพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ ร่วมมือ เทคนิคการ ฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การบรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ2110 4 สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0. 53 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการ เรียนรู้ซึ่งมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 35.49 นั้นแสดงว่า นักเรียนมีการพัฒนาขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สายพอ บัวผัน (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เรื่องการขับร้องเพลงไทย อัตรางังหะ สองชั้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปรางค์สามัคคี อําเภอปรางค์สามัคคี สํานักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 31 การวิจัยในครั้งนี้ พบว่า แบบฝึกทักษะเรื่องการขับร้องเพลงไทย อัตรางังหะสองชั้น มีค่า ประสิทธิภาพ 84.97/83.78 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ปาลภัสสร ภูสากุล (2563 : บทคัดย่อ) การพัฒนารูปแบบ การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงาน เป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า 1)รูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและ นาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีมในนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 มีชื่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ว่า LGPS Model มีกระบวนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน 1. ขั้นนำเข้าสู่ บทเรียน (Lead into Lessons) 2.กลุ่มและระดมความคิด (Groups and Brainstorming) 3.นำเสนอ (Presentation) 4. สรุปและประเมินผล (Summary and Evaluation) 2)ผลการทดลองใช้ รูปแบบการ จัดการเรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีม ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีคะแนนผลการเรียนรู้ เรื่องครบเครื่องเรื่องดนตรี สูงขึ้นกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีระดับความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบการจัดการ เรียนรู้วิชาดนตรีและนาฏศิลป์สำหรับการส่งเสริมทักษะการขับร้องและความสามารถ การทำงานเป็นทีม อยู่ ในระดับมากที่สุด

2.2. ผลการศึกษาพัฒนาทักษะการบรรเลงขลุ่ยรีคอร์ดอร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค การฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การบรรเลง วิชาดนตรี-นาฏศิลป์ 2 รหัสวิชา ศ2110 4 สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คะแนนประเมินผลการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .0 โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{x}$) เท่ากับ 15.23 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{x}$) เท่ากับ 5.49 นั้น

คือ การพัฒนา ทักษะ การขับร้องเพลงชาติ ไทย โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคการ ฝึกปฏิบัติ ประกอบแบบฝึกทักษะ เรื่อง การขับร้องเพลงชาติไทย วิชาดนตรี -นาฏศิลป์ 1 รหัสวิชา ศ 21102 สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เหนือดวง พูลเพิ่ม (2559 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีตามแนวคิดของชูชุกี ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อพัฒนาทักษะการขับร้องและความสามารถในการทำงานเป็นทีมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1)ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาดนตรี ตาม แนวคิดของชูชุกี ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2)ทักษะ การขับร้องของนักเรียนหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกี ร่วมกับการเรียนรู้ แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ . 01 3)ความสามารถในการทำงานเป็นทีมของ นักเรียนหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกี ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4)ความพึงพอใจของนักเรียนหลังได้รับการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของชูชุกี ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 และ นฤมล แก้วคำ (2560 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการขับร้องเพลงไทย โดยใช้แบบฝึกหัดการขับร้องเพลงไทยของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านไร่วิทยา การวิจัย ในครั้งนี้ พบว่านักเรียนจำนวนหนึ่งมีการขับร้องเพลงไทยที่ดีขึ้น ต่างจากการสอนแบบวิธีปกติ โดยวิธีการให้ นักเรียนมาฝึกซ้อมขับร้องเพลงไทยในเวลาพักกลางวัน โดยให้นักเรียนขับร้องเพลงไทยทีละบรรทัด เข้าไปเข้ามา จนนักเรียนขับร้องเพลงไทยได้คล่อง โดยผ่านการฝึก ตามลำดับขั้นตอนจากแบบทดสอบที่ 1 ไปจนถึง แบบทดสอบที่ 3 แล้วจับกลุ่มมาสอบกับคุณครู นักเรียนจึงเกิดทักษะในการขับร้องเพลงไทยที่ดีขึ้น สามารถขับ ร้องเพลงไทยได้ชัดเจน ถูกต้อง ซึ่งนำมาสู่การพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยได้อย่างคล่องแคล่ว